

Sygn. akt III CSK 365/06

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie ze skargi K.K. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 marca 1988 r.,
sygn. akt [...]
z wniosku W.P.
przy uczestnictwie [...]
o uwłaszczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2006 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 marca 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 marca 2006 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczynie W.P. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 marca 2005 r.

Od postanowienia Sądu Okręgowego wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie cywilne jako uporządkowany zespół czynności procesowych podejmowanych przez strony i inne podmioty odznacza się znacznym stopniem sformalizowania. Czynności procesowe – dla swej skuteczności – muszą być dokonywane w określonej formie, czasie i miejscu, a więc muszą odpowiadać określonemu wzorcowi ustanowionemu przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Niezgodność z tym wzorcem, wynikająca z nie spełnienia przewidzianych ustawą wymagań rodzi różne konsekwencje, niekiedy – w zależności od stopnia sformalizowania i rygoryzmu poszczególnych czynności – nieodwracalne. W wypadku niektórych środków zaskarżenia spełnienie wymagań formalnych stanowi jeden z warunków ich dopuszczalności.

Nie ulega wątpliwości, że skarga kasacyjna jest czynnością wysoce sformalizowaną. Jej formalizm jest w pełni uzasadniony, gdyż skarga ta stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia przysługujący do Sądu Najwyższego od prawomocnych orzeczeń wydanych przez sądy drugiej instancji. Istotnym argumentem na rzecz sformalizowania tej czynności jest także fakt, że realizuje ona przede wszystkim interes publiczny, polegający – mówiąc najogólniej – na ujednolicaniu wykładni, usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i wspomaganiu rozwoju prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Sformalizowaniu skargi kasacyjnej towarzyszy surowy rygoryzm; skarga niespełniająca wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu *a limine* (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna – obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany – powinna zawierać, jako jeden z elementów konstrukcyjnych, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Trzeba wyraźnie zaakcentować, że treść art. 398⁴ § 1 k.p.c. nie budzi wątpliwości. Wszystkie wymagania stawiane skardze kasacyjnej zostały określone w sposób przejrzysty, zupełny i wystarczający, a konstrukcja przepisu – gramatyczna i logiczna – jest jasna; każde wymaganie ma – ze względu na swą funkcję procesową – być samodzielny i odrębny, musi być zatem spełnione oddzielnie, niezależnie od innych. W związku z tym samo wniesienie skargi kasacyjnej oraz zawarcie w niej, wymaganego w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., wniosku o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub rozstrzygnięcie co do istoty, nie może być utożsamiane ze złożeniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3, nawet wtedy, gdy w skardze podniesiono argumenty dające się wywieść z art. 398⁹ § k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2005 r., V CZ 127/05, nie publ. lub z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZ 36/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 19). Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 września 2006 r., II CZ 57/06 (nie publ.) wyjaśnił, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien być sformułowany wyraźnie, sąd nie może bowiem domniemywać go z uzasadnienia powodów przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tych względów skargę nie zawierającą wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania należało odrzucić (art. 370 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.).